

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/35/2024
Identifikačné číslo spisu:	4116227323
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4116227323.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. H. Y., narodeného XX. H. XXXX, P., R. XXX, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., Bratislava, Martina Granca 44, IČO: 52 262 821, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o náhradu škody 1.623,70 eura s prísl., vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (predtým na Okresnom súde Bratislava I) pod sp. zn. Bl-11C/16/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. augusta 2023 sp. zn. 4Co/86/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 06. októbra 2020 č. k. 11C/16/2017-267 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (I.). V časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 3,10 % ročne zo sumy 1.623,70 eura od 10. novembra 2014 do 14. decembra 2015 konanie zastavil (II.) a žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (III.). Vec posúdil právne podľa ustanovení § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d), § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 a § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase žalobcom označeného nesprávneho úradného postupu (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 36 ods. 8, § 56 ods. 5, § 60 ods. 1 písm. e), § 79 a § 100 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia náhrady škody 1.623,70 eura s príslušným úrokom z omeškania spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na tom základe, že v exekučnom konaní sp. zn. Ex 99/02 vedenom na exekútorskom úrade zosnulého RNDr. Jozefa Podmanického o vymoženie 150.000 Sk v prospech oprávnenej: G. L., V. XX, L. L., vystupoval žalobca ako povinný; dňa 19. novembra 2002 vydal súdny

exekútor upovedomenie o začatí exekúcie a 25. júla 2003 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom hnutelných vecí povinného a to motorového vozidla Škoda Felícia, V. XX-XX. Ako povinný v uvedenej exekúcii uhradil oprávnenej postupne v roku 2003 spolu 150.000 Sk. Dňa 28. júla 2003 uhradil aj trovy exekútora vo výške 35.143,40 Sk a vo väzbe na ukončenie uvedenej exekúcie sp. zn. Ex 99/02 mu exekútor vrátil motorové vozidlo Škoda Felícia V. XX-XX. V ďalšom exekučnom konaní sp. zn. Ex 261/01, vedenom na rovnakom exekútorskom úrade, o vymoženie 9.922 Sk v prospech oprávneného: Slovenská poisťovňa, a. s., Bratislava, OZ Nitra, vystupoval opäť žalobca ako povinný s tým, že súdny exekútor 11. apríla 2002 vydal upovedomenie o začatí exekúcie; podľa tvrdení žalobcu ako povinný v predmetnej exekúcii uhradil 03. novembra 2003 súdnemu exekútorovi celú vymáhanú sumu 23.507 Sk, čím bolo aj toto exekučné konanie ukončené vymožením. Súdny exekútor v ňom sprostredkoval záujemcu na kúpu motorového vozidla žalobcu (povinného): Škoda Felícia, V. XX-XX, ktorému vozidlo žalobca odpredal a z výťažku predaja zaplatil celú exekúciu Ex 261/01 v sume 23.507 Sk. Uviedol, že súdny exekútor na predaj vozidla vypracoval kúpnu zmluvu, za ktorú si zaúčtoval odmenu 500 Sk a vyúčtovanie exekúcie rozpísal na jej rub. Obe exekučné konania vedené na exekútorskom úrade nebohého RNDr. Podmanického, teda sp. zn. Ex 99/02 a Ex 261/01, boli podľa tvrdenia žalobcu ukončené vymožením.

1.2. Zo žaloby ďalej vyplýva, že po smrti súdneho exekútora RNDr. Podmanického sa jeho náhradníkom stal súdny exekútor JUDr. Pavol Holík, ktorý prebral spisy po nebohom, vrátane exekučných spisov Ex 261/01 a 99/02. JUDr. Pavol Holík 17. marca 2014 v rámci pokračovania v exekučnom konaní sp. zn. Ex 261/01 vykonal zabezpečenie majetku žalobcu. Keďže táto exekúcia už bola podľa žalobcu ukončená vymožením, podal ako povinný na príslušný exekučný Okresný súd Nitra návrh na odklad exekúcie a návrh na jej zastavenie z dôvodu jej celkovej úhrady. Ako dôkaz predložil súdu príjmový pokladničný doklad z 03. novembra 2003 na sumu 23.507 Sk. Tento doklad má preukazovať, že uhradil celú exekúciu k rukám zosnulého RNDr. Podmanického, ktorý ale po obdržaní sumy nevrátil exekučnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie. Ďalším dôkazom o úhrade uvedenej sumy podľa žalobcu je aj to, že RNDr. Podmanický voči žalobcovi nevykonával žiaden úkon smerujúci k vymoženiu pohľadávky. Uviedol, že súdnemu exekútorovi JUDr. Holíkovi predložil všetky potrebné dôkazy a vysvetlenia o tom, že vymáhaná suma v exekučnom konaní Ex 261/01 už bola zaplatená. JUDr. Holík pokračoval v exekučnom konaní Ex 261/01, ignoroval žalobcom podané návrhy na odklad a zastavenie exekúcie. Podľa tvrdenia žalobcu pre nezákonné blokovanie jeho majetku JUDr. Holíkom a uskutočňovania ďalších úkonov zásadne obmedzujúcich žalobcu (výzva na úhradu pohľadávky a trov, výzva na pristavenie vozidiel, výzva na vyhlásenie o majetku, predvolanie a pod.) z dôvodu, aby mohol disponovať so svojím bankovým účtom a aby nebol vystavený ďalším nezákonným útokom zo strany JUDr. Holíka, zložil tomuto do depozitu 1.623,70 eura (pohľadávka oprávneného spolu s trovami exekúcie) do času, kým nebude právoplatne rozhodnuté o návrhu na odklad exekúcie a o návrhu na jej zastavenie. Svoj nárok odvodzoval zo skutočnosti, že súdny exekútor JUDr. Holík v rozpore s ustanovením § 56 ods. 5 Exekučného poriadku a aj v rozpore s požiadavkou žalobcu uchovať zloženú sumu v depozite, ukončil dňa 10. novembra 2014 exekúciu sp. zn. Ex 261/01 vymožením a vrátil poverenie na výkon exekúcie súdu. Z vyúčtovacej faktúry č. 88258/2014 je zrejmé, že tento súdny exekútor uhradil oprávnenému jeho nároky a ponechal si svoju odmenu. Konal takto ešte pred právoplatným rozhodnutím exekučného súdu o návrhu na odklad exekúcie a o návrhu na zastavenie exekúcie. Okresný súd Nitra na základe sťažnosti žalobcu na nečinnosť súdu oznámil, že poverenie na výkon exekúcie exekútor vrátil súdu 04. decembra 2014 z dôvodov ukončenia exekúcie vymožením a preto došlo k ukončeniu exekúcie a nie je možné ďalej konať a o podaniach rozhodovať, pretože už nie je konanie možné odložiť či zastaviť. Žalobca uviedol, že na JUDr. Holíka podal opakovane sťažnosť aj na Slovenskú komoru exekútorov a namietal jeho konanie, nakoľko ale komora nedokázala zamedziť protiprávnemu konaniu menovaného, podal 27. októbra 2014 sťažnosť aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo spravodlivosti“), ktoré 23. marca 2015 vydalo „Prešetrenie vybavenia sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov“, v ktorom uviedlo, že vykonanou previerkou exekučného spisu Ex 261/01 bolo zistené porušenie povinností pri výkone činností súdneho exekútora JUDr. Holíka v špecifikovaných štyroch bodoch. Na základe uvedeného podal minister spravodlivosti návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. Holíkovi; dňa 04. júna 2015 požiadal žalobca ministerstvo spravodlivosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.,

ktoré ale jeho žiadosti pre nedôvodnosť nevyhovelo.

1.3. Žalobca sa uplatneného nároku domáhal v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu nesprávneho úradného postupu, ktorý spočíva v tom, že JUDr. Pavol Holík do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke), čím porušil ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, ako aj to, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie JUDr. Holík nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale exekúciu ukončil vymožením (tá istá exekúcia bola zo strany žalobcu dva krát uhradená), čím porušil § 56 ods. 5 Exekučného poriadku a zmaril právo ochrany a obrany povinného, ktorú mu garantuje Exekučný poriadok podaním návrhu na odklad exekúcie; tvrdil, že nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup deklarovalo ministerstvo spravodlivosti vo svojom prešetrení vybavenia jeho sťažnosti z 23. marca 2015 a škoda, ktorá mu týmto vznikla, zodpovedá exekútorom JUDr. Holíkom nezákonne exekvovanej sume vo výške 1.623,70 eura s 8,15 % úrokom omeškania z uvedenej sumy do zaplatenia s tým, že podľa § 61 Exekučného poriadku je navrátenie do predošlého stavu v exekučnom konaní vylúčené. Uviedol, že uplatnená škoda mu vznikla zaplatením druhý krát exekvovanej sumy následkom konkrétneho nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu JUDr. Holíka, teda jeho konanie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku, bez konania súdneho exekútora JUDr. Holíka by škodný následok žalobcovi nevznikol.

1.4. Súd prvej inštancie vychádzajúc z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. skonštatoval, že ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch alebo existencia nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou/nemajetkovou ujmovou a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Z hľadiska skúmania existencie nesprávneho úradného postupu uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal svojho nároku v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka v exekučnom konaní Ex 261/01, ktorého sa tento mal dopustiť tým, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke), čím porušil ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku; zároveň nesprávnosť úradného postupu spočívala aj v tom, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale exekúciu ukončil vymožením (tá istá exekúcia bola zo strany žalobcu dva krát uhradená), čím porušil § 56 ods. 5 Exekučného poriadku a zmaril právo ochrany a obrany povinného, ktorú mu garantuje Exekučný poriadok podaním návrhu na odklad exekúcie. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že vo veci prebiehali dve exekučné konania, v ktorých bol žalobca povinnou osobou a to konanie Ex 261/01 a Ex 99/02. Neskôr 14. decembra 2004 bol kvôli úmrtiu RNDr. Podmanického ustanovený za náhradníka menovaného JUDr. Pavol Holík, ktorý pokračoval v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 261/01, v ktorom 07. februára 2014 vykonal blokáciu vozidiel povinného a 04. marca 2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Žalobca ako povinný podal 19. marca 2014 na Okresný súd Nitra návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie a listami z 19. marca 2014 a 21. marca 2014 požiadal exekútora o zastavenie exekúcie. Po výzve exekútora na úhradu pohľadávky a trov exekúcie a výzve na pristavenie vozidiel z 23. októbra 2014 žalobca následne listom z 09. novembra 2014 oznámil exekútorovi zloženie platby na jeho účet vo výške 1.634,70 Sk a následne 10. novembra 2014 súdny exekútor vydal príkaz na odblokovanie účtu povinného a odblokoval vozidlá, faktúrou č. 88258/2014 vyúčtoval trovy predmetnej exekúcie a 04. decembra 2014 vrátil Okresnému súdu Nitra poverenie na vykonanie exekúcie. Uvedené skutočnosti považoval za nesporné.

1.5. Sporné podľa prvoinštančného súdu bolo, či žalobcom označený postup súdneho exekútora JUDr. Holíka je nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a stotožnil sa s obranou žalovanej, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdneho exekútora. Poukázal na to, že žalobca sa domáhal preskúmania postupu súdneho exekútora na Slovenskej komore exekútorov aj na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a na základe jeho podnetu z 27. októbra 2014 minister

spravodlivosti podal návrh na začatie disciplinárneho konania voči súdnemu exekútorovi. Ozrejmil, že Disciplinárny senát č. 7, Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov rozhodnutím z 01. októbra 2015 sp. zn. DK 05/2015 rozhodol, že disciplinárne obvinený JUDr. Pavol Holík nie je vinný zo spáchania disciplinárneho previnenia, pretože v bode 1, 2 a 3 návrhu na začatie disciplinárneho konania sa nedopustil disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp. zn. Ex 261/2001 v zmysle ust. 220 Exekučného poriadku; zdôraznil pritom, že body 2 a 3 sú zhodné so žalobcom označeným nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že disciplinárny senát na základe návrhu ministra spravodlivosti preskúmal postup súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka a týmto sa zaoberal pri odôvodnení rozhodnutia o bodoch 2 a 3 disciplinárneho návrhu, ktoré sú zhodné so žalobcom v tomto konaní označeným nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie sa v plnej miere stotožnil so zisteniami disciplinárneho senátu, podľa ktorého v oboch týchto bodoch (2 a 3 návrhu) exekútor konal v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Dôvodil, že nakoľko exekútor neporušil ustanovenia Exekučného poriadku uvedené v odôvodnení rozhodnutia disciplinárneho senátu, nemožno uvažovať o tom, že by sa dopustil nesprávneho úradného postupu. Poznamenal, že na výsledok tohto disciplinárneho konania poukázala žalovaná s odkazom na § 193 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý ustanovuje viazanosť súdu rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom kto ich spáchal; správny disciplinárny delikt súdneho exekútora je správnym deliktom. Podľa prvoinštančného súdu je súd v zmysle ustanovenia § 193 CSP viazaný rozhodnutím o tom, že správny delikt spáchaný bol a kto ho spáchal. V danom prípade ale disciplinárny senát rozhodol, že sa JUDr. Pavol Holík nedopustil disciplinárneho previnenia. V plnej miere sa stotožnil s odôvodnením disciplinárneho senátu k postupu exekútora, ktorý je aj predmetom tohto konania a preto skutočnosť, že žalobca ako účel zloženia sumy exekútorovi v liste z 09. novembra 2014 označil vinkuláciu peňažných prostriedkov do konečného rozhodnutia súdu vo veci, v zmysle už v disciplinárnom rozhodnutí uvedeného § 36 ods. 8 Exekučného poriadku nedovoľovalo exekútorovi neposlať tieto oprávnenému. Na základe uvedeného žalobca nepreukázal existenciu ním tvrdnému nesprávneho úradného postupu.

1.6. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal skúmaním ďalšieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu a to existenciu škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch. Pripomenul, že žalobca si v konaní uplatňuje škodu 1.623,70 eura, ktorá zodpovedá exekútorom JUDr. Holíkom exekvovanej sume a ktorá mu mala vzniknúť zaplatením druhý krát exekvovanej sumy. Zrekapituloval tvrdenia žalobcu, že dlžnú sumu v exekúcii Ex 261/2001 uhradil, vrátane trov exekučného konania, ešte 03. novembra 2003 RNDr. Podmanickému. Považoval za preukázané, že voči žalobcovi bola vedená exekúcia na vymoženie pohľadávky s príslušenstvom: 13.438,55 Sk s predbežnými trovami exekúcie 3.513 Sk, pri dobrovoľnom plnení 1.660,50 Sk. Ako dôkaz o úhrade žalobca predložil kúpnu zmluvu na predaj a kúpu osobného motorového vozidla žalobcu z 03. novembra 2003, na rube ktorej je rozpis položiek označených ako „Ex 261/01“ v celkovom súčte 23.507,90 Sk a príjmový pokladničný blok na uvedenú sumu, ktoré doklady sporovala žalovaná. Ako dôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie obranu žalovanej, že exekúcia predajom uvedeného osobného motorového vozidla žalobcu bola nariadená v inom exekučnom konaní pod sp. zn. Ex 99/02 a to na základe príkazu exekútora z 25. júla 2003 a teda položky na žalobcom tvrdenom vyúčtovaní na rube uvedenej kúpnej zmluvy z 03. novembra 2011 týkajúce sa vozidla (uskladnenie auta, znalecký posudok na auto, napísanie kúpnej zmluvy, spojznenie auta + kľúč) nemôžu mať súvis s exekúciou Ex 261/01. Žalobca nepredložil žiaden doklad, že by uvedené vozidlo bolo exekvované aj v konaní Ex 261/01, uviedol len, že jednotlivé položky napísal exekútor RNDr. Podmanický a on ich nerozporoval. Uznal tiež obranu žalovanej v tom smere, že na príjmovom pokladničnom doklade z 03. novembra 2003 na sumu 23.507,90 Sk je účel platby označený ako „trovy Ex“ a to bez uvedenia sp. zn. exekučného konania, pričom podľa účelu by uvedená platba mala predstavovať len čiastku trov, ktorá by ale nemohla zodpovedať trovám v konaní Ex 261/01, ktoré boli vyčíslené v sume 3.513 Sk. V tejto súvislosti prvoinštančný súd akcentoval, že bolo zodpovednosťou žalobcu skontrolovať si doklady o úhrade exekúcie a trvať na tom, aby obsahovali zodpovedajúce údaje; tvrdenie žalobcu, že nebolo sporné k čomu sa doklad viaže, keďže u uvedeného exekútora mal len dve exekučné konania, bolo vyvrátené podľa názoru prvoinštančného súdu práve obranou žalovanej. Zhodol sa s jej argumentáciou, že predmetný príjmový doklad, vzhľadom na výšku sumy označenú ako trovy, mal byť úhradou trov v exekučnom konaní Ex 99/02, kde bola exekvovaná

suma 150.000 Sk, trovám ktorého by zodpovedala suma uvedená na príjmovom pokladničnom doklade. Z vykonaného dokazovania mu vyplynulo, že v exekučnom konaní Ex 99/02 boli vyčíslené trovy exekúcie na 34.643,40 Sk a súdny poplatok za vydanie poverenia 500 Sk, čo predstavuje čiastku 35.143,40 Sk; žalobca v konaní predložil poštovú poukážku na uvedenú sumu adresovanú exekútorovi RNDr. Podmanickému zo dňa 29. júla 2003. Súd prvej inštancie poukázal na dôvodné spochybnenie žalovanej, že by predmetná poukážka predstavovala úhradu trov exekúcie Ex 99/02, keďže sa na tomto doklade neuvádza, k čomu, resp. ku ktorému exekučnému konaniu sa úhrada viaže. Aj tu konajúci súd apeloval na zodpovednosť žalobcu za to, aby uvedený doklad mal príslušné údaje, následkom nedodržania čoho je neunesenie dôkazného bremena tvrdenia o úhrade uvedenej exekúcie. Na margo tvrdení žalobcu, že dôkazom toho, že exekúciu Ex 261/01 uhradil je aj to, že RNDr. Podmanický ako súdny exekútor už po úhrade 03. novembra 2003 voči nemu nevykonával žiadne kroky na vymożenie pohľadávky, prvoinštančný súd reagoval, že tieto tvrdenia preukázateľne rozporovala žalovaná, ktorá poukázala na vyjadrenie oprávneného z uvedenej exekúcie: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. z 26. júna 2014, ktorý uviedol, že od RNDr. Podmanického neobdržal v konaní Ex 261/01 žiadnu úhradu, disponuje však exekučným príkazom na vykonanie exekúcie záškami zo mzdy z 02 septembra 2004. Vydanie predmetného exekučného príkazu z 02. septembra 2004 RNDr. Podmanickým je v rámci zisteného skutkového stavu konštatované aj v odôvodnení disciplinárneho rozhodnutia DK 05/2015 z 01. októbra 2015. Aj keby súd prvej inštancie vyhodnotil, že predmetná poštová poukážka z 29. júla 2003 preukazuje úhradu exekučného konania Ex 99/02 a že s ohľadom na zhodnosť sumy, uvedený rozpis na rube kúpnej zmluvy patril k exekučnému konaniu Ex 261/01 (vzhľadom na vyčíslenie istiny, trov, trov exekúcie a úrokov, ktoré sumami zodpovedajú výške pohľadávky vyčíslenej v upovedomení o začatí exekúcie Ex 261/01), s poukazom na dôvodnosť obrany žalovanej týkajúcej sa položiek nepatriacich do exekúcie Ex 261/01 a nepreukázania jej úhrady žalobcom predloženým príjmovým dokladom, v spojitosti s tým, že aj po 03. novembri 2003 voči nemu RNDr. Podmanický vykonal úkon k vymożeniu pohľadávky (vydaním exekučného príkazu na vykonanie exekúcie záškami zo mzdy), konajúcemu súdu nezostávalo iné než konštatovať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že uvedenú exekúciu Ex 261/01 uhradil už RNDr. Podmanickému 03. novembra 2003. Žalobca teda nepreukázal ani ďalší predpoklad zodpovednosti štátu za škodu a to existenciu škody.

1.7. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj skúmaním tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu a to príčinnú súvislosť medzi žalobcom uplatneným nárokom a špecifikovaným nesprávnym úradným postupom. Podľa žalobcu mu škoda vznikla zaplatením druhý krát exekvovanej sumy následkom konkrétneho nesprávneho úradného postupu JUDr. Holíka, teda jeho konanie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku, keď bez konania súdneho exekútora JUDr. Holíka by škodný následok žalobcovi nevznikol. Avšak pretože žalobca nepreukázal, že by došlo k nesprávnemu úradnému postupu a nepreukázal ani vznik škody, prvoinštančný súd dospel k záveru, že nie je možné skúmanie príčinnej súvislosti medzi nimi. Doplnil, že tak, ako už bolo vyššie uvedené, ak by aj RNDr. Podmanický v predmetnej veci Ex 261/01 neodovzdal oprávnenému žiadnu úhradu jeho pohľadávky, teda ak by aj bolo preukázané, že žalobca mu exekvovanú sumu uhradil, ale uvedený exekútor ju oprávnenému neodovzdal, vznik škody by nebol v priamej príčinnej súvislosti so žalobcom označeným konaním JUDr. Pavla Holíka (ktorý exekvovanú sumu riadne odovzdal oprávnenému, čo vyplýva aj z fakturácie tejto exekúcie zo 17. novembra 2014 a konštatuje sa v disciplinárnom rozhodnutí z 01. októbra 2015), ale s konaním pôvodného exekútora RNDr. Podmanického. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi ním označeným nesprávnym úradným postupom a škodou, ktorá mu mala vzniknúť.

1.8. Po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal naplnenie ani jednej z podmienok zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., keď nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, existencie škody a ani priamej príčinnej súvislosti a preto žalobu zamietol. Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 3,10 % ročne zo sumy 1.623,70 eura od 10. novembra 2014 do 14. decembra 2015 na základe späťvzatia žaloby žalobcom zastavil. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná si náhradu trov konania

neuplatnila.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. augusta 2023 sp. zn. 4Co/86/2021 (I.) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania potvrdil a (II.) žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd potvrdenie napadnutého rozsudku za použitia § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d) § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., § 36 ods. 8, § 56 ods. 5, § 60 ods. 1 písm. e) a § 79 Exekučného poriadku odôvodnil jeho vecnou správnosťou (§ 387 ods. 1 CSP) a stotožnil sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP).

2.1. Odvolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) odvolací súd nepovažoval za naplnený. Ani odvolaciu námietku žalobcu, spočívajúcu v inej vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d CSP) odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnenú; a kritiku žalobcu proti nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd posúdil len ako nespokojnosť odvolateľa so závermi prezentovanými v odôvodnení.

2.2. Na zdôraznenie správnosti právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) odvolací súd zrekapituloval, že žalobca žalobu o náhradu škody skutkovo odôvodnil nesprávnym úradným postupom súdu a exekútora pri výkone exekučnej činnosti v rámci exekučného konania Ex 261/01, keď nesprávny úradný postup v prípade súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka vzhliadol v tom, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke), čím porušil ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku; exekúciu ukončil vymožením (tá istá exekúcia bola podľa tvrdenia žalobcu dvakrát uhradená) a zmaril právo ochrany a obrany povinného, ktorú mu garantuje Exekučný poriadok podaním návrhu na odklad exekúcie. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie prijal spoľahlivý záver, že žalovanej, vo vzťahu ku ktorej sa žalobca domáhal náhrady škody, nevznikla zodpovednosť za škodu spôsobenú súdnym exekútorom ako orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne posúdil nesplnenie predpokladov na vznik škody, a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup súdneho exekútora v rámci exekučného konania sp. zn. Ex 261/01, ako aj samotný vznik škody vo forme majetkovej ujmy za tvrdené duplicitné vymáhanie nárokov v exekúcii sp. zn. Ex 261/01 zo strany náhradného súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka. Reflektujúc na tieto závery odvolací súd skonštatoval, že žalobca sa domáhal preskúmania postupu súdneho exekútora na Slovenskej komore exekútorov aj na ministerstve spravodlivosti, pričom disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov rozhodnutím z 01. októbra 2015 sp. zn. DK 05/2015 rozhodol, že disciplinárne obvinený JUDr. Pavol Holík nie je vinný zo spáchania disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp. zn. Ex 261/2001; súdny exekútor konal v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku a nezistil pochybenia v jeho postupe, naopak zistil, že jeho postup v predmetnom exekučnom konaní bol v súlade so zákonom. Odvolací súd neprisvedčil odvolacej argumentácii žalobcu, že súdny exekútor v rozpore s exekučným poriadkom počas konania o námietke voči exekúcii s návrhom na jej zastavenie a odklad exekúciu ukončil vymožením, pričom mal len právo zabezpečovať majetok povinného a čakať do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu. Na margo tejto právnej konštrukcie uviedol, že žalobca na predmetnú exekúciu zložil na účet súdneho exekútora sumu 1.634,70 eura. Ako účel zloženia označil vinkuláciu peňažných prostriedkov do konečného rozhodnutia súdu vo veci. Po zložení finančných prostriedkov exekútor postupoval v zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku a poukázal 1.177,93 eura v prospech oprávneného, 445,77 eura na trovy exekúcie a 11 eur bolo vrátené žalobcovi. Súdny exekútor teda postupoval v súlade s § 36 ods. 8 a § 60 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku. Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa preto odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom, že v posudzovanej veci žalobou namietaný nesprávny úradný postup nebol preukázaný, resp. že k žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, z dôvodu ktorého nemohla žalobcovi ani vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti s postupom súdneho exekútora v rámci exekučného konania sp. zn. Ex 261/01, pretože nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu

žalovanou. Keďže žalobca vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v postupe súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. Ex 261/01 neuviedol ani v odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom, obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav sporu, tak ako ho uvádzal v konaní pred súdmi nižších inštancií a pripomenul, ako súdy ignorovali prešetrenie vybavenia sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov sp. zn. 32240/2015/52 z 23. marca 2015, kde Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky skonštatovalo, že súdny exekútor JUDr. Pavol Holík v exekučnom konaní sp. zn. Ex 262/2001 hrubo porušil zákonné práva žalobcu, a nerešpektovali názor Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 113/2015, ďalej aj „ústavný súd“), že konaním súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka a tiež priet'ahmi v konaní na strane exekučného súdu vzniklo právo žalobcu na žalobu o náhradu škody voči Slovenskej republike.

3.1. Vécnu nesprávnosť napadnutého rozsudku kritizoval z hľadiska nedostatočného (všeobecného) odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nijakým relevantným spôsobom nevysporiadal s nepresvedčivým záverom prvoinštančného súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol. Odvolací súd bez akéhokoľvek skúmania žalobcom priložených listinných dôkazov prevzal jeho argumentáciu, pričom aj jeho samotné odôvodnenie je v rozpore s pripojenými listinnými dôkazmi; absenciu dôkazov súd nahradil rôznymi hypotézami a špekuláciami. Odôvodnenie súdov nižších inštancií považoval v konfrontácii s faktami skôr za fikciu a doplnil, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorým bolo žalobcovi znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.2. Žalobca namietal správnosť právneho posúdenia odvolacieho súdu v súvislosti s podstatou inštitútu aplikácie § 56 ods. 6 Exekučného poriadku: „Do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie môže exekútor vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného.“ Súdny exekútor JUDr. Pavol Holík v exekučnom konaní žalobcu sp. zn. Ex 261/01 toto kogentné ustanovenie zákona úmyselne porušil a počas rozhodovania exekučného súdu v sp. zn. ER/3178/2001 o odklade exekúcie a jej zastavenia exekučné konanie ukončil nezákonným vymožením zloženej exekučnej zábezpeky, čím znemožnil žalobcovi, ako povinnému dostupnosť súdnej ochrany a svojím konaním nahradil súdne rozhodnutie. Oponoval, že týmto nezákonným konaním mu bola spôsobená škoda na majetkových právach vo výške 1.623,70 eura a to opätovným (duplicitným) vymožením už uhradenej exekúcie Ex 261/01 dňa 02. novembra 2003. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a rozhodovanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Žalobca vyvodzujúč prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, (nielen) pokiaľ ide o nezohľadnenie žalobcom priložených listinných dôkazov; ďalšia námietka dovolateľa atakovala nesprávnosť právneho posúdenia odvolacieho súdu o podstate inštitútu aplikácie § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, lebo súdny exekútor toto kogentné ustanovenie porušil a počas rozhodovania exekučného súdu o odklade exekúcie a jej zastavenia, exekučné konanie ukončil nezákonným vymožením zloženej exekučnej zábezpeky.

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

11. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

12. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Súdny oboch nižších inštancií v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Myšlienkový postup súdov je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali.

14. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalobca uvádzal v dovolaní o neadekvátnom rozsudku odvolacieho súdu trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov (oboch) nižších inštancií je zrejmé, z akých skutkových

zistení a právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v tom, že JUDr. Pavol Holík do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke), čím porušil § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, ako aj to, že do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie JUDr. Holík nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale exekúciu ukončil vymožením (tá istá exekúcia bola zo strany žalobcu dva krát uhradená), čím porušil § 56 ods. 5 Exekučného poriadku a zmaril právo ochrany a obrany povinného, ktorú mu garantuje Exekučný poriadok podaním návrhu na odklad exekúcie.

14.1. Súd prvej inštancie k výsledkom vykonaného dokazovania najskôr osobitne poukázal na nesporne preukázané skutočnosti, a síce, že vo veci prebiehali dve exekučné konania, v ktorých bol žalobca povinnou osobou, Ex 261/01 a Ex 99/02. Neskôr 14. decembra 2004 bol kvôli úmrtiu prvého exekútora RNDr. Jozefa Podmanického ustanovený za náhradníka menovaného JUDr. Pavol Holík, ktorý pokračoval v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 261/01, v ktorom 07. februára 2014 vykonal blokáciu vozidiel povinného a 04. marca 2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Žalobca ako povinný podal 19. marca 2014 na Okresný súd Nitra návrh na odklad exekúcie a návrh na zastavenie exekúcie a listami z 19. marca 2014 a 21. marca 2014 požiadal exekútora o zastavenie exekúcie. Po výzve exekútora na úhradu pohľadávky a trov exekúcie a výzve na pristavenie vozidiel z 23. októbra 2014 žalobca následne listom z 09. novembra 2014 oznámil exekútorovi zloženie platby na jeho účet vo výške 1.634,70 Sk a následne 10. novembra 2014 súdny exekútor vydal príkaz na odblokovanie účtu povinného a odblokoval vozidlá, faktúrou č. 88258/2014 vyúčtoval trovy predmetnej exekúcie a 04. decembra 2014 vrátil Okresnému súdu Nitra poverenie na vykonanie exekúcie.

14.2. Označený postup súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka súd prvej inštancie nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko vychádzal z rozhodnutia Disciplinárneho senátu č. 7 Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov sp. zn. DK 05/2015 z 01. októbra 2015 so záverom, že JUDr. Pavol Holík nie je vinný zo spáchania disciplinárneho previnenia, pretože v bode 1, 2 a 3 návrhu na začatie disciplinárneho konania sa nedopustil disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp. zn. Ex 261/01. Body 2 a 3 disciplinárneho návrhu sú pritom zhodné s vymedzením nesprávneho úradného postupu exekútora v žalobe žalobcu.

14.3. Zrekapituloval poznatky disciplinárneho senátu, ktorý k bodu 2 návrhu, t. j. k postupu súdneho exekútora, ktorý do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie nemal vykonávať len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale ponechal v platnosti exekučný príkaz (príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke), čím mal porušiť § 56 ods. 5 Exekučného poriadku, v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že exekútor vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke 04. marca 2014, teda ešte pred žalobcom ako povinným podaným návrhom na odklad exekúcie, ktorý tento podal až 19. marca 2014. Po podaní tohto návrhu exekútor nevydával exekučné príkazy za účelom vykonania exekúcie, pričom ustanovenie § 79 a § 100 Exekučného poriadku, ktoré viažu zrušenie skôr vydaných exekučných príkazov na rozhodnutie súdu o povolení odkladu, neumožňujú zrušenie týchto exekučných príkazov bez takéhoto rozhodnutia súdu. Preto disciplinárny senát konštatoval, že postup JUDr. Pavla Holíka bol v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku.

14.4. Poukázal tiež na odôvodnenie disciplinárneho senátu k bodu 3 podaného návrhu (do rozhodnutia súdu o odklade exekúcie JUDr. Holík nevykonával len úkony smerujúce k zabezpečeniu majetku povinného, ale exekúciu ukončil vymožením), v zmysle ktorého ustanovenie § 56 ods. 5 Exekučného poriadku nemožno vykladať tak, že exekútor nemôže prijať peňažné plnenie od povinného a tým odblokovať majetok, ukončiť exekúciu a vrátiť poverenie. Povinný uhradil na účet exekútora 10. novembra 2014 sumu 1.634,70 eura na predmetnú exekúciu, pričom exekútor sumu rozdelil na

1.177,93 eura pre oprávneného a 445,77 eura na trovy exekúcie. Tým bola uhradená pohľadávka, jej príslušenstvo a trovy exekúcie. V zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku ak exekútor prijme peňažné prostriedky, je povinný tieto poukázať oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní. Čiastka pripadajúca na oprávneného bola tomuto odoslaná a preplatok 11 eur bol vrátený povinnému. V zmysle § 60 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku poverenie vydané exekútorovi tento bezodkladne vráti súdu, ak sa exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie. Preto disciplinárny senát konštatoval, že postup JUDr. Holíka bol v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku.

14.5. Pri skúmaní existencie prvej podmienky objektívnej zodpovednosti štátu za škodu - existencie nesprávneho úradného postupu, sa prvoinštančný súd v plnej miere stotožnil so zisteniami disciplinárneho senátu, že v oboch týchto bodoch (2 a 3 návrhu) exekútor konal v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Keďže teda exekútor neporušil ustanovenia Exekučného poriadku uvedené v odôvodnení rozhodnutia disciplinárneho senátu, nemožno trvať na tom, že by sa dopustil nesprávneho úradného postupu.

14.6. Na margo možnej aplikácie ustanovenia § 193 CSP, ktorý ustanovuje viazanosť súdu rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu a o tom kto ich spáchal s poznámkou, že disciplinárny delikt súdneho exekútora je správnym deliktom, súd prvej inštalcie upriamil pozornosť na to, že v danom prípade (ale) disciplinárny senát rozhodol, že sa JUDr. Pavol Holík nedopustil disciplinárneho previnenia. Preto sa (iba) v plnej miere stotožnil s odôvodnením disciplinárneho senátu k postupu exekútora, ktorý je aj predmetom prebiehajúceho konania o náhradu škody a zhodne s argumentáciou žalovanej poznamenal, že skutočnosť, že žalobca ako účel zloženia sumy exekútorovi v liste z 09. novembra 2014 označil vinkuláciu peňažných prostriedkov do konečného rozhodnutia súdu, nedovoľovala v zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku exekútorovi neposlať tieto oprávnenému.

14.7. Súd prvej inštalcie sa v odôvodnení rozsudku následne zaoberal skúmaním existencie škody a pripomenul, že žalobca si v konaní uplatňuje škodu 1.623,70 eur, ktorá zodpovedá exekútorom JUDr. Holíkom exekvovanej sume a ktorá mu mala vzniknúť zaplatením druhý krát exekvovanej sumy. Podrobne zhrnul tvrdenia žalobcu, že dlžnú sumu v exekúcii Ex 261/2001 uhradil, vrátane trov exekučného konania ešte 03. novembra 2003 RNDr. Podmanickému. V kontexte uvedeného ako dôvodnú vyhodnotil obranu žalovanej, že exekúcia predajom osobného motorového vozidla žalobcu bola nariadená v inom exekučnom konaní pod sp. zn. Ex 99/02 a to na základe príkazu exekútora z 25. júla 2003 a teda položky na žalobcom tvrdenom vyúčtovaní na rube kúpnej zmluvy z 03. novembra 2011, týkajúce sa vozidla (uskladnenie auta, znalecký posudok na auto, napísanie kúpnej zmluvy, spojznenie auta + kľúč) nemôžu mať súvis s exekúciou Ex 261/01. Zrozumiteľne objasnil, že žalobca nepredložil žiaden doklad, že by uvedené vozidlo bolo exekvované aj v konaní Ex 261/01. Uznal tiež obranu žalovanej, že na príjmovom pokladničnom doklade z 03. novembra 2003 na sumu 23.507,90 Sk je účel platby označený ako „trovy Ex“ a to bez uvedenia sp. zn. exekučného konania, pričom podľa účelu by uvedená platba mala predstavovať len čiastku trov, ktorá by ale nemohla zodpovedať trovám v konaní Ex 261/01, ktoré boli vyčíslené v sume 3.513 Sk. V tejto súvislosti prvoinštančný súd dostatočne jasne ozrejmil, že bolo zodpovednosťou žalobcu skontrolovať si doklady o úhrade exekúcie a trvať na tom, aby obsahovali zodpovedajúce údaje; tvrdenie žalobcu, že nebolo sporné k čomu sa doklad viaže, keďže u uvedeného exekútora mal len dve exekučné konania, bolo vyvrátené podľa názoru prvoinštančného súdu práve obranou žalovanej.

14.8. Prvoinštančný súd tiež náležite vysvetlil svoje závery z vykonaného dokazovania, že v exekučnom konaní Ex 99/02 boli vyčíslené trovy exekúcie na 34.643,40 Sk a súdny poplatok za vydanie poverenia 500 Sk, čo predstavuje čiastku 35.143,40 Sk; žalobca v konaní predložil poštovú poukážku na uvedenú sumu adresovanú exekútorovi RNDr. Podmanickému zo dňa 29. júla 2003. Súd prvej inštalcie tu poukázal na dôvodné spochybnenie žalovanej, že by predmetná poukážka predstavovala úhradu trov exekúcie Ex 99/02, keďže sa na tomto doklade neuvádza, k čomu, resp. ku ktorému exekučnému konaniu sa úhrada viaže. Konajúci súd apeloval na zodpovednosť žalobcu za to, aby uvedený doklad mal

príslušné údaje, následkom nedodržania čoho je neunesenie dôkazného bremena tvrdenia o úhrade uvedenej exekúcie.

14.9. Na margo tvrdení žalobcu, že dôkazom toho, že exekúciu Ex 261/01 uhradil je aj to, že RNDr. Podmanický ako súdny exekútor už po úhrade 03. novembra 2003 voči nemu nevykonával žiadne kroky na vymożenie pohľadávky, prvoinštančný súd presvedčivo a logicky reagoval, že tieto tvrdenia preukázateľne rozporovala žalovaná, ktorá poukázala na vyjadrenie oprávneného z uvedenej exekúcie: Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. z 26. júna 2014, ktorý uviedol, že od RNDr. Podmanického neobdržal v konaní Ex 261/01 žiadnu úhradu, disponuje však exekučným príkazom na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy z 02. septembra 2004. Pripomenul, že vydanie predmetného exekučného príkazu z 02. septembra 2004 RNDr. Podmanickým je v rámci zisteného skutkového stavu konštatované aj v odôvodnení disciplinárneho rozhodnutia DK 05/2015 z 01. októbra 2015. A rozvinul úvahu, že aj keby súd prvej inštalcie vyhodnotil, že predmetná poštová poukážka z 29. júla 2003 preukazuje úhradu exekučného konania Ex 99/02 a že s ohľadom na zhodnosť sumy, uvedený rozpis na rube kúpnej zmluvy patril k exekučnému konaniu Ex 261/01 (vzhľadom na vyčíslenie istiny, trov, trov exekúcie a úrokov, ktoré sumami zodpovedajú výške pohľadávky vyčíslenej v upovedomení o začatí exekúcie Ex 261/01), s poukazom na dôvodnosť obrany žalovanej týkajúcej sa položiek nepatriacich do exekúcie Ex 261/01 a nepreukázania jej úhrady žalobcom predloženým príjmovým dokladom, v spojitosti s tým, že aj po 03. novembri 2003 voči nemu RNDr. Podmanický vykonal úkon k vymoženiu pohľadávky (vydaním exekučného príkazu na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy), neostáva iné než konštatovať, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že uvedenú exekúciu Ex 261/01 uhradil už RNDr. Podmanickému 03. novembra 2003.

14.10. Súd prvej inštalcie sa v odôvodnení rozhodnutia terminálne zaoberal aj tretím predpokladom zodpovednosti štátu za škodu, príčinnou súvislosťou medzi žalobcom uplatneným nárokom a špecifikovaným nesprávnym úradným postupom. Argumentáciu žalobcu, podľa ktorej mu škoda vznikla zaplatením druhý krát exekvovanej sumy následkom nesprávneho úradného postupu JUDr. Holíka, ktorého konanie a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku, neuznal z dôvodu, že nakoľko žalobca nepreukázal nesprávny úradný postup ani vznik škody, nie je možné skúmanie príčinné súvislosti medzi nimi. Adekvátne vychádzal z toho, že ak by aj RNDr. Podmanický v Ex 261/01 neodovzdal oprávnenému žiadnu úhradu jeho pohľadávky, teda ak by aj bolo preukázané, že žalobca mu exekvovanú sumu uhradil, ale uvedený exekútor ju oprávnenému neodovzdal, vznik škody by nebol v priamej príčinné súvislosti so žalobcom označeným konaním JUDr. Pavla Holíka (ktorý exekvovanú sumu riadne odovzdal oprávnenému, čo vyplýva aj z fakturácie tejto exekúcie zo 17. novembra 2014 a konštatuje sa v disciplinárnom rozhodnutí z 01. októbra 2015), ale s konaním pôvodného exekútora RNDr. Jozefa Podmanického.

14.11. Súd prvej inštalcie na základe týchto preskúmateľných úvah nakoniec uzavrel, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal naplnenie ani jednej z podmienok zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., keď nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu, existencie škody a ani priamej príčinné súvislosti a preto žalobu zamietol.

15. Odvolací súd potvrdenie napadnutého rozsudku za použitia § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d) § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 zákona č. 514/2003 Z. z., § 36 ods. 8, § 56 ods. 5, § 60 ods. 1 písm. e) a § 79 Exekučného poriadku odôvodnil jeho vecnou správnosťou (§ 387 ods. 1 CSP) a stotožnil sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP). Na zdôraznenie správnosti doplnil, že súd prvej inštalcie správne posúdil nesplnenie predpokladov na vznik škody, a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup súdneho exekútora v rámci exekučného konania sp. zn. Ex 261/01, ako aj samotný vznik škody vo forme majetkovej ujmy za tvrdené duplicitné vymáhanie nárokov v exekúcii sp. zn. Ex 261/01 zo strany náhradného súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka. Reflektujúc na tieto závery odvolací súd správne akcentoval, že žalobca sa domáhal preskúmania postupu súdneho exekútora na Slovenskej komore exekútorov aj na ministerstve spravodlivosti, pričom disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov rozhodnutím z 01. októbra 2015 sp. zn. DK 05/2015 rozhodol, že disciplinárne obvinený

JUDr. Pavol Holík nie je vinný zo spáchania disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie vedenej na jeho úrade pod sp. zn. Ex 261/2001; súdny exekútor konal v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku a nezistil pochybenia v jeho postupe, naopak zistil, že jeho postup v predmetnom exekučnom konaní bol v súlade so zákonom.

15.1. Odvolací súd neprisvedčil odvolacej argumentácii žalobcu, že súdny exekútor v rozpore s exekučným poriadkom počas konania o námietke voči exekúcii s návrhom na jej zastavenie a odklad exekúciu ukončil vymožením, pričom mal len právo zabezpečovať majetok povinného a čakať do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu. V odpovedi na túto právnu konštrukciu logicky a presvedčivo vyložil, že keď žalobca na predmetnú exekúciu zložil na účet súdneho exekútora sumu 1.634,70 eura, a ako účel zloženia označil vinkuláciu peňažných prostriedkov do konečného rozhodnutia súdu vo veci, po zložení finančných prostriedkov exekútor postupoval v zmysle § 36 ods. 8 Exekučného poriadku, keď poukázal 1.177,93 eura v prospech oprávneného, 445,77 eura na trovy exekúcie a 11 eur bolo vrátených žalobcovi. Súdny exekútor teda postupoval v súlade s § 36 ods. 8 a § 60 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku. Odvolací súd sa legitímne stotožnil s právnym názorom, že v posudzovanej veci žalobou namietaný nesprávny úradný postup nebol preukázaný, resp. že k žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu nedošlo, z dôvodu ktorého nemohla žalobcovi ani vzniknúť škoda v príčinnej súvislosti s postupom súdneho exekútora v rámci exekučného konania sp. zn. Ex 261/01, pretože nepreukázal splnenie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu žalovanou. Keďže žalobca vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v postupe súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. Ex 261/01 neuviedol ani v odvolaní žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom, odvolací súd dal v odôvodnení rozhodnutia presvedčivú argumentáciu, že obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

16. Aj keď rozsudok odvolacieho súdu je čo do požiadaviek kladených na obsahovú kvalitu súdneho odôvodnenia strohejší, spĺňa požiadavky zákonného ustanovenia § 393 CSP týkajúceho sa náležitostí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu; treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a obmedzil sa na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

16.1. So zreteľom na uvedené možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, a je zrejmé, ako a z akých dôvodov meritórne (rozsudkom) vo veci samej rozhodol. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne

realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu súdmi nižších inštancií splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

17. Dovolací súd nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti procesného postupu odvolacieho súdu, ani pokiaľ ide o kritiku odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu, že je v rozpore s pripojenými listinnými dôkazmi s ďalšou námietkou, že dovolací súd bez akéhokoľvek skúmania žalobcom priložených listinných dôkazov prevzal argumentáciu prvoinštančného súdu.

18. Hodno zdôrazniť, že dovolací súd nepovažoval za naplnený dovolací dôvod, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), keď uviedol, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli predloženými listinnými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení druhého dielu CSP.

19. Pokiaľ žalobca namieta nesprávne skutkové zistenia nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní, dovolací súd uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

19.1. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

19.2. Súdmi nižších inštancií urobené skutkové zistenia a z toho vyvodzujúce skutkové závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené a skutkové závery, na ktorých je založené súdne rozhodnutie majú dostatočnú logickú oporu vo vykonaných dôkazoch. Dovolateľ na dôvazok dostatočne konkrétne neoznačil listinné dôkazy, ktorých prehliadnutie malo za následok nedostatky v adekvátom zaobstaraní si skutkových podkladov a správneho zistenia skutkového stavu veci. Bez potreby hlbšej analýzy možno konštatovať, že išlo o štandardné a nie svojvoľné zisťovanie skutkového stavu súdmi nižších inštancií, že nepozorovať extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami a že v odôvodnení rozhodnutia práve tak dodržali limity na požiadavku nadväznosti medzi skutkovými zisteniami získanými v procese dokazovania a úvahami v procese hodnotenia dôkazov na jednej strane a vyslovenými právnymi závermi na strane druhej.

20. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí

právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

21. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou formálnej pravdy, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky žalobcu v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

22. Dovolateľ napokon vo vzťahu k deklarovanému porušeniu práva na spravodlivý proces namietal aj nesprávne právne posúdenie veci v posudzovaní podstaty inštitútu aplikácie § 56 ods. 6 Exekučného poriadku, ktoré kogentné ustanovenie súdny exekútor JUDr. Pavol Holík úmyselne porušil a počas rozhodovania exekučného súdu o odklade exekúcie a jej zastavenia exekučné konanie ukončil nezákonným vymožením zloženej exekučnej zábezpeky, čím znemožnil žalobcovi, ako povinnému dostupnosť súdnej ochrany a svojím konaním nahradil súdne rozhodnutie.

22.1. Dovolací súd úvodom poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

22.2. Predovšetkým ale prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (príp.) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

22.3. Pre prípad, že by sa dovolateľ predmetnou argumentáciou eventuálne domáhal dovolacieho prieskumu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 432 ods. 2 CSP, ktoré uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP je pritom vždy nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzil predmetný dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Iba samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani

podľa § 421 ods. 1 CSP.

23. Napokon dovolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj tú časť oponentúry žalobcu, ktorou spochybňoval správnosť postupu súdov nižších inštancií tým, že ignorovali prešetrovanie vybavenia sťažnosti Slovenskou komorou exekútorov, kde podľa ministerstva spravodlivosti súdny exekútor JUDr. Pavol Holík v exekučnom konaní porušil zákonné práva žalobcu. Už z podstaty veci tato argumentácia dovolateľa vyznieva zvlášť, pretože súd prvej inštancie v merite veci vychádzal z rozhodnutia Disciplinárneho senátu č. 7 Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov sp. zn. DK 05/2015 z 01. októbra 2015, keď sa stotožnil s jeho záverom, že JUDr. Pavol Holík nie je vinný zo spáchania disciplinárneho previnenia, pretože v bode 1, 2 a 3 návrhu na začatie disciplinárneho konania sa nedopustil disciplinárneho previnenia pri výkone exekúcie, pri zhode bodov 2 a 3 disciplinárneho návrhu s vymedzením nesprávneho úradného postupu exekútora v žalobe žalobcu (ďalej pozri ods. 14.3 a 14.4. odôvodnenia).

23.1. Obdobne neobstoí ani výhrada o nerešpektovaní názoru ústavného súdu (I. ÚS 113/2015) súdmi nižších inštancií, že konaním súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka vzniklo právo žalobcu na žalobu o náhradu škody voči Slovenskej republike; ústavný súd sťažnosť sťažovateľa (tu žalobcu) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky odmietol pre nedostatok jeho právomoci. Záverom proklamoval, že vzhľadom na princíp subsidiarity, pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že k porušeniu jeho práv malo dôjsť v dôsledku nečinnosti Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. Er 3178/2001, zákon č. 514/2003 Z. z. mu v predmetnej veci poskytuje účinný prostriedok nápravy, ktorý v záujme ochrany svojich práv môže využiť. Je zrejmé, že názor ústavného súdu na možnosť uplatnenia účinného prostriedku nápravy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa nevzťahoval k nesprávnemu úradnému postupu pri realizácii súdnej exekúcie súdnym exekútorom, ale smeroval k prietahom v konaní na strane exekučného súdu.

24. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.